

«Eva»

De som bare kalte henne fucking bitch er borte nå, men det er ikke arrene i hjertet hennes.

«Jeg visste at disse mennene aldri, aldri kom til å gi meg fri, jeg ville aldri se bestefar eller landet mitt igjen.», Eier: Colourbox.

Noen ganger husker jeg ikke årene som er gått siden jeg dro hjemmefra. Andre ganger husker jeg, og det gjør vondt. Av og til er jeg tilbake i marerittet. Da må jeg si til meg sjøl: Nå er du her – her på krisesenteret, det er over nå. Jeg sier ordene om og om igjen, men de hjelper ikke alltid.

Bakgrunn for prosjektet

▼

Cand. polit. Rachel Eapen Paul og Unni Rustad, tidligere skribent ved Kilden kjønnsforskning.no, intervjuet kvinnene etter at de hadde flyktet fra menneskehandlerne som førte dem hit. Unni Rustad redigerte materialet.

Så langt mulig er kvinnenes egne ord beholdt, men detaljer er endret for å beskytte deres identitet. Kvinnene leste igjennom og godkjente sin egen historie for publisering. Ingen av bildene har tilknytning til dem det gjelder. Vi takker kvinnene som har bidratt.

Kvinnene var ute av prostitusjon og på krisesentre rundt om i landet da de fortalte om erfaringene sine. Alle hadde kontakt med ROSA-prosjektet som tilbyr beskyttelse og bistand til kvinner utsatt for menneskehandel.

Helse og Rehabilitering har finansiert prosjektet som har vært et samarbeid mellom Krisesentersekretariatet, ROSA og Kilden kjønnsforskning.no.

Takk til ressursgruppen, som har fulgt arbeidet og gitt råd underveis: Maya Brenna Nilsen, informasjonsansvarlig for ROSA-prosjektet, Tove Smaadahl, leder for Krisesentersekretariatet, Solveig Dahl, psykiater, Nina Kristiansen, ansvarlig redaktør for Forskning.no, Ragnhild Hennum, professor i rettsvitenskap ved UiO.

Hos bestefar

Det er som om barndommen min og alt jeg dro ifra tilhører en helt annen verden. Hva må ikke bestefar tro om meg? At jeg har glemt han, og ikke bryr meg om han mer? Tanken på det får meg til å gråte.

Det var til bestefar jeg dro da jeg ble igjen alene. Mor og søsknene mine døde på grunn av krigen i landet vårt, og far hadde reist til byen for å finne arbeid. Jeg veit ikke om han lever eller er død. Jeg var glad for å ha bestefar, han var snill. Beina hans ble skadd under krigen, og han har vanskelig for å gå, så han var glad jeg kom. Det var jeg som måtte sørge for noe å spise. Vi hadde dyr som ga oss melk, og det vi ikke trengte kunne jeg selge.

Når jeg var ferdig med arbeidet for dagen, gikk jeg på skole. Læreren sa jeg lærte fort. Livet var ikke bare arbeid, jeg hadde venner, og vi hadde tid til lek og moro. Det var en liten verden som greide seg sjøl. Når noen trengte hjelp med noe, var det bare å si ifra, alle hjalp hverandre.

Reiste dag og natt

En dag kom to ukjente menn til landsbyen min. Vi fikk ikke mye besøk, og gjestene ble tatt godt imot. Mennene sa de visste om jobber til jenter i et annet land. De som tok imot tilbudet, ville bli berømte, sa de. En av dem fortalte bestefaren min at om han lot meg reise, ville jeg komme tilbake med penger så bestefar kunne operere beina sine og bygge nytt hus. Mennene ga han litt penger, jeg fikk også.

“

Tablettene gjorde oss sløve og vi klarte ikke å gjøre motstand da mennene voldtok oss.

Jeg og tre andre unge jenter i landsbyen sa ja til å bli med til utlandet, den yngste var femten år. Mennene ordna pass til alle, og en dag kom de og henta oss med bil. Jeg kjenner meg dum fordi jeg ble med dem, men alle i landsbyen trodde mennene ville oss vel.

I begynnelsen var de normale og greie, og vi snakka vennskapelig. Når vi skulle spise, spurte de oss hva vi hadde lyst på, hva vi likte. I en by fikk vi penger til å gå i butikker. Vi kjøpte nye klær, og følte oss så fine etterpå. Vi reiste lenge, dag og natt.

En dag ble mennene helt annerledes. Det var som om ansiktene deres forandra seg og ble ugjenkjennelige. De ga oss tabletter, og vi fikk beskjed om å svelge dem. Tablettene gjorde oss sløve og vi klarte ikke å gjøre motstand da mennene voldtok oss. En av jentene ble hysterisk, og sa at hun nekta å bli med lenger, hun ville hjem. Mennene drepte henne og tvang oss til å se den blodige kroppen hennes. Sånn ville det gå med den som protesterte, sa de. Det er vanskelig for meg å snakke om det som skjedde den dagen. Jeg forstod at ingenting var som jeg hadde trodd.

De kalte oss horer

Mennene ville at vi skulle være redde. De voldtok oss, slo oss, og kalte oss horer. Vi fikk ikke lov til å snakke sammen, vi var aldri alene, og politiet skulle vi ikke tenke på, sa mennene. «Politiet jobber for oss, og om dere snakker med dem, får vi beskjed», sa de. «Den som sladrer blir drept sånn som venninnen deres».

Jeg veit ikke hvor vi var, ikke en gang hvilke land vi kom til. Jeg veit bare at vi var mange forskjellige steder, bodde i leiligheter jeg aldri kunne funnet igjen. Vi reiste og reiste og reiste, alltid om natta. Overalt hvor vi kom, fant de menn til oss. Vi fikk mat, men noen dager bare én gang. Pengene vi tjente så vi aldri. De brukte ikke navnet mitt når de snakka til meg, de sa bare fucking bitch.

“

Politiet jobber for oss, og om dere snakker med dem, får vi beskjed.

Jeg prøvde å holde fast i tanken på at jeg er Eva, hun fra landsbyen, hun som tok vare på bestefar som var glad i henne. Det var vanskelig. Hver dag kom kundene. De lekte med meg, de slo meg, og en av dem slukka sigaretten sin mot kroppen min.

Alle menn jeg traff behandla meg som om jeg ikke var et menneske, men noe annet. Jeg var som en ting for dem, noe de kunne gjøre hva de ville med. Jeg hadde ikke rett til å si nei. Jeg bestemte ingenting i livet mitt, men jeg prøvde å ikke glemme at jeg er et menneske.

– Jeg begynte å miste håpet

Jeg er sikker på at mennene hadde vært i andre landsbyer og fått med seg andre jenter før oss. Uansett hvor vi kom hadde de kontakter de kunne ringe og leiligheter hvor vi kunne bo, og de visste med en gang hvordan de skulle skaffe oss kunder.

En gang ble vi tatt med til et stort kontor i en by i Europa. Rundt et bord satt flere menn og en kvinne. Det var som en organisasjon, og en av mennene ble behandla som om han var en stor sjef de andre hadde respekt for. I de fleste byene vi kom til, var kontakten vår en mann, men det hendte også at det var en kvinne.

Det som redda meg var at det skjedde en ulykke.

Jeg begynte å miste håpet om at det fantes en vei ut. Den eneste måten var å dø som henne de tok livet av, slik tenkte jeg. Jeg visste at disse mennene aldri, aldri kom til å gi meg fri, jeg ville aldri se bestefar eller landet mitt igjen. Jeg stod opp hver morgen, men jeg levde ikke.

Reddet av en bilulykke

Det som redda meg var at det skjedde en ulykke. Vi skulle kjøre til et nytt sted, det var natt, og plutselig kom et høyt brak. Vi ble kasta rundt inne i bilen. En av mennene så død ut da vi kom til oss sjøl, og plutselig tok den andre meg i hånda for å dra meg med seg, vekk fra vraket. De to andre jentene ble borte for meg, jeg veit ikke hva som skjedde med dem. Alt var kaotisk, og jeg hadde vondt i kroppen etter sammenstøtet.

Mannen stoppa en bil, og vi fikk sitte på til nærmeste by. Der klarte jeg å stikke av. Jeg traff en mann på gata og sa jeg trengte hjelp. Han tok meg med til politiet. Der ble jeg tatt godt imot, og sendt til et krisesenter. Jeg hadde aldri hørt om noe sånt før. Kvinnene som jobba der var rolige og snille, og snakka til meg som et menneske.

Sendt til Norge

Etter noen måneder ble jeg sendt til Norge fordi det viste seg at jeg hadde vært her før jeg kom til det andre landet, og slik er reglene. Jeg fortalte politiet alt, men mennene er fremdeles fri. Jeg lengter etter rettferdighet, at de straffes for det de gjorde.

Siden jeg kom hit, har jeg vært på det samme krisesentret. Jeg har lyst til å si takk til Gud for at livet mitt fortsetter, men jeg tenker mye på de andre jentene hjemmefra. Hva skjedde med dem, kom de seg unna? Jeg har vært hos legen og tatt bilder av arrene og merkene på kroppen min. De på legekontoret ble forskrekka da de så meg. Men de så ikke inn i hjertet mitt, det er ikke synlig på bildene. Der inne er arrene mye dypere.

Jeg prøver å ikke tenke så mye, for når jeg tenker på det som har skjedd, er det som om jeg blir en annen. Jeg er ikke lenger Eva som er her, og da bare gråter og gråter jeg i mange dager. Da er det ekstra vanskelig å sove uten sovetabletter, men jeg prøver. Jeg har fått papirer på at jeg kan bli her, og veit jeg har fått muligheten til ei framtid. Jeg skal gjøre alt jeg kan for å finne veien framover.

Se også

- [«Hanna»](#)
- [«Laila»](#)
- [«Aida»](#)

Kilder

- [ROSA-prosjektet](#)
- [Krisesentersekretariatet](#)

PROSTITUSJON OG MENNESKEHANDEL

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.